

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. M.**, nar., st. příslušnost N., t.č. zajištěn v, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2015, č. j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-060022-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 5. 10. 2015, č. j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-060022-50A, **s e z r u š u j e**.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **26 402 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2015, č. j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“) o zajištění za účelem svého předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení

Dublin III“ či „Dublinské nařízení“) ve smyslu ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se prodlužuje doba zajištění žalobce podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle Dublinského nařízení o 39 dnů, tedy do 16. 11. 2015. V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

Konkrétně žalovaná uvedla, že žalobce byl nejprve zajištěn rozhodnutím ze dne 8. 9. 2015, č.j. KRPB-216453-17/ČJ-2015-060022-50A, kterým bylo rozhodnuto o zajištění na 31 dnů, neboť existovalo reálné vážné nebezpečí útěku osoby. Žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza, přičemž bylo zjištěno, že požádal o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku. Žalovaná zkoumala, zda nadále trvají důvody pro toto zajištění podle ustanovení § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zjistila, že po zahájení dublinského řízení byla Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky (dále také „ministerstvo“) odeslána žádost o převzetí žalobce zpět do Maďarska. Z evidencí vyplývá, že do dne vydání napadeného rozhodnutí nebyla odpověď obdržena. Žalovaná dovodila, že Maďarsko je první bezpečnou zemí a zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je povinna přijmout žalobce zpět na své území.

Při rozhodování o prodloužení zajištění žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě jsou nadále splněny podmínky pro zajištění žalobce, neboť stále existuje vážné nebezpečí útěku, které spočívá zejm. v následném jednání žalobce poté, co požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku, neboť bylo jeho povinností setrvat na území Maďarska až do skončení řízení o jím podané žádosti. Žalobce však pokračoval v cestě do Německa, přičemž i do protokolu výslovně uvedl, že se v žádném případě nechce vrátit do Maďarska. Toto jednání, kterého se žalobce dopustil i v minulosti, nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby svého předání do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná nemá žádné informace svědčící o tom, že by se změnila okolnosti, za nichž byl žalobce původně zajištěn. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, nemá na území zajištěno ubytování ani dostatek finančních prostředků, přičemž tu nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by žalobce ubytoval.

K samotné potencialitě předání žalobce do příslušného státu žalovaná uvedla, že předání do Maďarska nebrání žádné překážky ve smyslu kulturních či sociálních vazeb. Podle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení je realizace přemístění možná ve lhůtě šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí osoby ze strany členského státu. Jelikož podmínky dané v době prvotního zajištění žalobce na dobu 31 dnů do 8. 10. 2015 trvají, rozhodla se žalovaná prodloužit dobu zajištění tak, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od implicitního vyhovění žádosti nebo převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany Maďarska. Žádost o převzetí žalobce zpět na území Maďarska byla odeslána a Maďarsko do dne vydání napadeného rozhodnutí neodpovědělo. S ohledem na skutečnost, že může být Maďarskem odpovězeno na žádost v dohledné době, tedy i v den vydání tohoto rozhodnutí,

žalovaná stanovila lhůtu šesti týdnů k realizaci předání žalobce ode dne vydání napadeného rozhodnutí, aby nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci předání podle Dublinského nařízení. Celkově tedy byla doba zajištění prodloužena do 16. 11. 2015. Žalovaná považuje zajištění žalobce za důvodné, neboť prodloužení zajištění je nezbytné k pokračování přípravy a úspěšné realizace předání žalobce do Maďarska. Současně žalovaná usoudila, že přemístění žalobce v prodloužené lhůtě je potenciálně možné.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení a čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, který upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobce za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal jak na četnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, tak i na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015 a dále na rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14, jakož i na rozsudek zdejšího soudu č. j. 32 A 54/2015-88. Žalobce zmínil i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015-88, jímž byla Soudnímu dvoru EU předložena předběžná otázka v této věci, a které žalobce vykládá jako potvrzení pochybného charakteru současné české právní úpravy. Podle názoru žalobce je třeba do doby definitivního vyřešení předmětné otázky tento právní názor chápat jako příspěvek do diskuse. Variantu přerušení řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však žalobce považuje za neakceptovatelnou, a proto dovozuje, že v současné situaci nezbyvá orgánům veřejné moci nic jiného, než institut zajištění při vydání cizince podle Dublinského nařízení nepoužívat. Tím spíše tato argumentace platí při prodloužení zajištění cizince, neboť čím déle zásah do práva na svobodu cizince trvá, tím je závažnější.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaná nijak nevypořádala s povinností nově zkoumat podmínky zajištění pro prodloužení doby zajištění. Podle žalobce je správní úvaha žalované v tomto směru naprosto nepřezkoumatelná. Žalovaná rezignovala na aktuální posouzení situace žalobce a eventuálního využití mírnějších opatření. Podle názoru žalobce je žalovaná povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, a proto je povinna posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) také při rozhodování o prodloužení doby zajištění (viz k tomu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č.j. 11 A 117/2011-9).

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nereálnost provedení transferu do Maďarska podle Dublinského nařízení. Poukázal přitom na statistiky za měsíc srpen 2015, kdy bylo

odesláno celkem 258 žádostí, z čehož byl realizován pouze jeden transfer. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č.j. 4 A 59/2015 – 33, v němž soud uvedl, že zajištění za účelem předání cizince nebylo důvodné, neboť transfer do Maďarska nebyl realizovatelný. Dále ve čtvrtém žalobním bodě žalobce poukázal na to, že v současné době by jeho navrácení do Maďarska zřejmě nebylo přípustné z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení, neboť podle jeho názoru existuje dostatek důvodů domnívat se, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování práv azylantů a Maďarsko nelze považovat za bezpečný třetí stát. Z uvedených důvodů spatřuje žalobce v napadených rozhodnutích nepřezkoumatelnost a nezákonnost, a proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

V doplnění žaloby ze dne 2. 11. 2015 žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že samotné řízení o transferu neprovádí žalovaný správní orgán, nýbrž ministerstvo, nemůže žalovaný vědět přesně, kdy byl obdržen souhlas od přijímacího státu a v žádném případě se nemůže spolehnout na jakékoliv domněnky. Pokud by totiž vycházel z předpokladu, že souhlas dosud udělen nebyl, a šestitýdenní lhůtu by proto počítal např. ode dne, kdy je vypracováno rozhodnutí, byl by otevřen prostor k nezákonnému zajištění. To proto, že by se mohlo stát, že souhlas již byl jiným správním orgánem obdržen, ovšem žalovaný správní orgán o tom pouze nebyl dosud informován. V takovém případě by pak existovalo rozhodnutí, které by stanovovalo dobu zajištění i na dobu po uplynutí šestitýdenní lhůty k realizaci transferu a tedy po dobu, kdy již transfer proveden být nemůže a omezení svobody je nezákonné a dokonce protiústavní. Jediným ústavně konformním řešením této situace tedy je, aby žalovaný správní orgán vždy při rozhodování o prodloužení zajištění dobu zajištění prodloužil maximálně o šest týdnů od doby podání žádosti o převzetí do dožádaného státu, protože již tento den může být udělen souhlas a žalovaný správní orgán o tom nemusí být vyrozuměn. Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, zda správní orgán tuto povinnost splnil, tedy především, kdy byla zaslána uvedená žádost, není možné s jistotou zkontrolovat, zda bylo výše uvedeným požadavkům vyhověno, a napadené rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. V případě, že by se soud domníval, že rozhodnutí není nepřezkoumatelné a předmětnou informaci lze dovodit např. z obsahu spisu, bylo by pak (pokud byla žádost o souhlas zaslána dříve, než bylo vydáno napadené rozhodnutí a dosud neuplynula lhůta pro odpověď, což se z napadeného rozhodnutí jeví jako pravděpodobné) rozhodnutí nezákonné, jelikož byla doba zajištění stanovena tak, že byl otevřen prostor pro nezákonné zajištění a správní orgán se nemohl spoléhat na to, že souhlas dosud udělen nebyl. Tento závěr ostatně vychází i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí č. j. 2 As 115/2013-59 ze dne 10. 4. 2014 uvedl: „...otázka, zda byl stěžovatel v důsledku rozhodnutí žalované fakticky zajištěn déle, než rozhodnutí připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“ Nejvyšší správní soud pak dokonce přímo řešil i předmětnou právní otázku, tedy o jakou dobu může správní orgán prodloužit dobu zajištění v případě, že dosud není známo datum, kdy přijímající stát odpověděl na žádost o přijetí, a dospěl k názoru, že v takovém případě je třeba vycházet z toho, že dožádaný stát odpověděl obratem, a dobu zajištění je možné prodloužit pouze o dobu maximálně šesti týdnů od okamžiku podání žádosti, a to právě proto, aby nemohlo dojít k situaci, že bude doba zajištění stanovena na dobu delší šesti týdnů od odpovědi dožádaného státu (k tomu viz rozsudek tohoto soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32).

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaná k věci podala následující vyjádření. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že považuje tuto námitku ve vztahu k napadenému rozhodnutí za irelevantní, neboť to bylo předmětem jejího rozhodování v prvotním rozhodnutí o zajištění. V napadeném rozhodnutí pouze využila své pravomoci prodloužit dobu trvání zajištění podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná ke druhému žalobnímu bodu uvedla, že dostala své povinnosti podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců zkoumat, zda nadále trvají důvody pro zajištění, a zjistila, že ministerstvo odeslalo maďarské straně žádost o převzetí žalobce zpět na území Maďarska. Důvody pro zajištění žalobce tedy nadále trvaly. Žalovaná se zabývala i otázkou uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy na základě jednání žalobce bylo zřejmé, že se do Maďarska sám dobrovolně nevrátí a nebude vyčkávat na vydání rozhodnutí o přemístění do této země.

Ke třetímu žalobnímu bodu týkajícímu se nereálnosti předpokladu provedení transferu do Maďarska podle Dublinského nařízení žalovaná uvedla, že není pravdou, že by Maďarsko přestalo plnit povinnosti plynoucí z Dublinského nařízení. Ve většině případů poskytla maďarská strana v dvoutýdenní lhůtě české straně odpověď, a to zpravidla kladnou. Ze statistických údajů o počtu realizovaných transferů za měsíc září 2015 vyplývá, že maďarské orgány na aplikaci Dublinského nařízení nerezignovaly, neboť v měsíci září 2015 zajistila žalovaná podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení celkem 6 cizinců, přičemž ve stejném období pak bylo přemístěno do Maďarska celkem 7 cizinců, kteří byli zajištěni v předchozím období. Z těchto statistických údajů vyplývá, že žalovaná se mohla v době rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění žalobce oprávněně domnívat, že jeho transfer do Maďarska je proveditelný.

K poslednímu žalobnímu bodu týkajícímu se nepřijatelnosti vydání žalobce do Maďarska žalovaná uvedla, že jí není známo, že by ministerstvo či jiná instituce dospěly v případě Maďarska k závěru, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům stran azylového řízení a podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu tak, jak to má na mysli ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Z uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, v jejímž podstatném obsahu je uvedeno, že rozhodnutí o zajištění cizince je principiálně obdobné rozhodnutí o zajištění, svým způsobem se naopak jedná o rozhodnutí pro dotčeného cizince nebo i z hlediska obecné ochrany základních práv závažnější, jelikož dochází k prodloužení omezení svobody cizince, což je stav, který je přísně omezen zákonnými limity. Nelze tedy souhlasit se žalovanou, že nebyla povinna zabývat se kvalitou ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Jestliže je žalovaná povinna zkoumat po celou dobu zajištění existenci důvodů pro zajištění cizince, tím spíše se jimi musí zabývat v případě prodloužování zajištění. Právě v kontextu prodloužení zajištění cizince navíc byla položena předběžná otázka Soudnímu dvoru EU. Ke statistickým údajům uváděným žalovanou žalobce uvedl, že jsou sice pravděpodobně pravdivé, avšak jsou více než zkreslující. Srovnání počtu zajištěných cizinců v září 2015 s počtem cizinců, kteří byli vydáni do Maďarska v témže měsíci, je pouhou hrou s čísly. Naopak žalobce upozorňuje na to, že mnohem vyšší vypovídací hodnotu má poměr žádostí o realizaci transferů a reálně

uskutečněných, tedy 328 ku 9 v měsíci září 2015, což činí pouhých 2,74 procenta úspěšnosti. Proto bylo zajištění žalobce podle jeho názoru zbytečné a bezúčelné. Žalobce v závěru poukázal rovněž na to, že žalobce nebyl ve správním řízení poučen ve svém mateřském jazyce nebo v jazyce, kterému by byl schopen porozumět.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci nařídil jednání, neboť to shledal v posuzované věci jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování v kopii k dispozici a z něhož vycházel. Žalobce byl zadržen policejní hlídkou dne 8. 9. 2015 ve vlaku EN 476 Metropol na trase Budapešť – Berlín, neměl u sebe žádný cestovní doklad. Podle otisků prstů byl ztotožněn v systému Eurodac, kde bylo zjištěno, že požádal v Maďarsku o azyl. V řízení o uložení povinnosti opustit území žalobce vypověděl, že opustil Nigérii, neboť mu vyvraždili celou rodinu, a šel pěšky do Maroka, odtud přes Turecko cestoval lodí do Řecka, pak pěšky do Makedonie a Srbska, odkud překročil hranice do Maďarska. Tam mu byly sejmuty otisky a byl odeslán do tábora. Odtud odešel pěšky na Slovensko, kde si koupil lístek do Berlína. Jeho cílem je Německo, v ČR zůstat nechce a do Maďarska se vrátit nehodlá. Prvotním rozhodnutím žalované ze dne 8. 9. 2015 byl zajištěn za účelem předání do Maďarska na dobu 31 dnů, tedy od 8. 9. 2015 do 8. 10. 2015.

Žalobce však poukázal v žalobě na určité skutečnosti, z nichž podle jeho soudu vyplývá, že nebylo možno předpokládat, že jeho zajištění povede ke kýženému cíli, tzn. k jeho předání do Maďarska.

Krajský soud k posouzení tohoto žalobního bodu provedl dokazování při jednání nařízeném dne 5. 11. 2015. Ze statistiky Ministerstva vnitra zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) za měsíc srpen 2015, která mapuje fungování Dublinského řízení z hlediska počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů do jednotlivých států, ve vztahu k Maďarsku vyplývá, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Krajský soud dále provedl dokazování statistikou ministerstva za měsíc září 2015, již se dovolávala žalovaná ve svém vyjádření k žalobě. Z této statistiky vyplývá, že bylo odesláno 330 žádostí podle Dublinského nařízení, z čehož bylo 328 žádostí o přijetí cizince zpět (tzn. ve věcech, v nichž je řízení o mezinárodní ochraně vedeno v dožádaném státě) a z toho 2 žádosti o převzetí cizince (tzn. ve věcech, v nichž dožádaný stát dříve cizinci udělil vízum či povolení k pobytu). Žalobce k tomu mj. uvedl, že považuje za povinnost žalované zhodnotit ve svých rozhodnutích nepoměr úspěšnosti v předávání cizinců do Maďarska. Žalovaná navrhla odročení jednání za účelem předložení jejích záznamů o předávání cizinců do Maďarska, neboť podle jejího tvrzení došlo v srpnu 2015 k předání dvou cizinců, a nikoliv jednoho, k čemuž ovšem nedoložila žádné listinné důkazy, pouze uvedla data, kdy měli být tito cizinci předáni. Tomuto návrhu krajský soud nevyhověl s tím, že považoval navrhovaný důkaz za nadbytečný ke zjištění stavu věci. V rámci konečných návrhů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v chybějícím zdůvodnění

potenciality zajištění s tím, že žalovaná je povinna sledovat relevantní statistická data ministerstva a vyhodnocovat je za účelem zjištění potenciality předání cizince do příslušného členského státu EU, jakož i pro nezákonnost spočívající v porušení práva na tlumočníka, tak i v samotném posouzení podmínek pro prodloužení zajištění cizince. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a nepřiznání náhrady nákladů řízení žádnému z účastníků.

V.1 Prvotní posouzení věci krajským soudem

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud ve věci rozhodl prvotním rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č. j. 33 A 60/2015-59, jímž napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že neshledal námitky obsažené v prvním a druhém bodě žaloby jako důvodné. Přisvědčil naproti tomu námitce týkající se samotné potenciality předání cizince podle Dublinského nařízení. Krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak z výsledků dokazování provedeného při jednání. Ze statistiky Ministerstva vnitra zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) za měsíc srpen 2015, která mapuje fungování dublinského řízení z hlediska počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů do jednotlivých států, ve vztahu k Maďarsku vyplývá, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Krajský soud dále provedl před vydáním citovaného rozsudku dokazování statistikou ministerstva za měsíc září 2015, jíž se dovolávala žalovaná ve svém vyjádření k žalobě. Z této statistiky vyplývá, že bylo odesláno 330 žádostí podle Dublinského nařízení, z čehož bylo 328 žádostí o přijetí cizince zpět (tzn. ve věcech, v nichž je řízení o mezinárodní ochraně vedeno v dožádaném státě) a z toho 2 žádosti o převzetí cizince (tzn. ve věcech, v nichž dožádaný stát dříve cizinci udělil vízum či povolení k pobytu). Podle statistiky za měsíc září bylo realizováno 9 transferů do Maďarska. Krajský soud proto dospěl k právnímu názoru, že zmíněná data vypovídají jednoznačně o tom, že ani v měsíci říjnu nebylo možno hovořit o tom, že by existovala reálná pravděpodobnost, že se transfer žalobce uskuteční. Přepočítáno na procentuální vyjádření činil rozdíl úspěšnosti transferů mezi měsíci srpen 2015 a září 2015 cca 2,3 %, což nepochybně dokládá vzrůstající úspěšnost transferů cizinců do Maďarska. Nicméně z pohledu situace k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 5. 10. 2015) nebylo zjevně možno hovořit o reálné pravděpodobnosti předání žalobce do Maďarska, neboť predikce vyplývající ze statistických dat za měsíc srpen 2015 a září 2015 to neodůvodňovala. Stále je tedy třeba trvat na závěru, že i v měsíci říjnu byla úspěšnost transferů do Maďarska poměrně zanedbatelná. S odkazem na právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (přístupné na www.nssoud.cz), krajský soud dovodil, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud rozhodla o prodloužení zajištění žalobce o dalších 39 dnů v situaci, kdy úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení limitovala k nule, přičemž Maďarsko ke dni napadeného rozhodnutí ani nezaslalo odpověď na žádost České republiky ve smyslu čl. 25 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení. Za těchto okolností je třeba přisvědčit žalobci, že z citovaného ustanovení plynoucí domněnka vyhovění žádosti o přijetí zpět není opřena o reálný předpoklad řádného fungování dublinského řízení. Předání žalobce tedy z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání rozhodnutí žalované nebylo reálné (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33). Jelikož

napadené rozhodnutí trpělo nezákonností, krajský soud je zrušil, žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení a přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce.

V.2 Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

Žalovaná proti prvotnímu rozsudku podala kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud vyhověl svým rozsudkem ze dne 25. 5. 2016, č.j. 2 Azs 288/2015 - 43, v němž rozhodl o zrušení prvotního rozsudku krajského soudu a vrácení věci zdejšímu soudu k dalšímu řízení (dále také „zrušující rozsudek“).

V odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na to, že se totožnou otázkou Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku č. j. 10 Azs 256/2015 – 55, ve kterém shledal kasační stížnost žalované důvodnou. V odůvodnění vycházel z ústavního principu zákazu svévolného zbavení osobní svobody [čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie], který se v oblasti správního práva projevuje v povinnosti správního orgánu rozhodujícího o zajištění cizince za účelem jeho předání ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předběžně posoudit, zda je jeho předání alespoň potenciálně možné (srov. již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150). Důvodnost kasační stížnosti shledal nikoli v samotném použití statistických údajů, ale ve způsobu, jakým krajský soud s těmito údaji pracoval. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v nyní posuzované věci nemá důvod se od výše uvedených závěrů rozsudku č. j. 10 Azs 256/2015 – 55 odchýlit a v podrobnostech odkazuje na jeho úplné znění.

Z odkazovaného rozsudku Nejvyšší správní soud především v bodě 17 odůvodnění zrušujícího rozsudku poukázal na to, že pokud vyplynuly v řízení jakékoliv pochybnosti o relevanci statistických, krajský soud se měl podrobněji zabývat tvrzením o konkrétním počtu předání do Maďarska realizovaných Krajským ředitelstvím Jihomoravského kraje, neboť šlo o relevantní údaje, které mohly poukázat na jeho úspěšnost oproti jiným místním organizačním složkám stěžovatelky. Nejvyšší správní soud rovněž došel k závěru, že krajský soud použil nesprávný algoritmus při hodnocení statistických údajů. Krajský soud porovnával počty žádostí o předání cizince zaslaných do Maďarska s počty provedených předání v tomtéž měsíci. Vzhledem k tomu, že lhůta pro předání cizince činí 8 týdnů od podání žádosti, nelze rozumně předpokládat, že v měsíci podání žádosti o předání bude současně ten samý cizinec do Maďarska také přemístěn. Krajský soud toto nijak při práci se statistickými údaji nezohlednil. Rovněž nevzal v úvahu, že řada podaných žádostí je opožděných či právně nerealizovatelných z důvodu, že cizinec správnímu orgánu zamlčel, že mu již byla udělena mezinárodní ochrana v jiném státě či že jeho žádost byla zamítnuta nebo že k posouzení žádosti je příslušný jiný stát (např. z důvodu slučování rodin). Jeho výpočet je tedy zavádějící. Dle Nejvyššího správního soudu by bylo nejpřesnější od Ministerstva vnitra vyžádat statistiku délky a úspěšnosti konkrétních řízení o předání cizinců dle data podání žádosti o převzetí zpět do dožádaného státu. Posouzení krajského soudu bylo rovněž chybné v tom, že dle logiky napadeného rozsudku, pokud by ze statistik za jedno období vyplynulo, že úspěšnost předávání je rovna nule, nebylo by již nikdy využití institutu zajištění přípustné. Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenal, že počty uprchlíků se v průběhu roku 2015 dramaticky měnily z důvodu mnoha faktorů. Posouzení naplnění účelu zajištění nelze založit pouze na analýze statistických údajů. Tu je nutné doplnit i o jiné podklady (např. oficiální zprávy Evropské unie či vyjádření dotčeného státu k praxi provádění nařízení Dublin III).

K procesnímu postupu krajského soudu v této věci Nejvyšší správní soud uvedl v bodě 20 a 21 odůvodnění zrušujícího rozsudku, že krajský soud řádně odůvodnil, že v řízení již nebudou prováděny žádné další důkazy. V tomto ohledu tudíž Nejvyšší správní soud neshledal zásadní procesní pochybení krajského soudu. To však ničeho nemění na tom, že krajský soud založil svou statistickou analýzu na údajích, které byly relevantním způsobem zpochybněny tvrzením žalované.

V.3 Nové posouzení věci krajským soudem v dalším řízení

Krajský soud ve věci rozhodl v dalším řízení bez nařízení jednání, neboť to již vzhledem k tomu, že jednání před vydáním prvotního rozsudku bylo nařízeno a Nejvyšší správní soud ho ve zrušujícím rozsudku nezavázal k provedení dalších důkazů, nepovažoval za potřebné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). V duchu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu projeveného ve zrušujícím rozsudku krajský soud dospěl ohledně jednotlivých žalobních bodů k následujícím závěrům.

V prvním žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou možnost aplikace nařízení Dublin III v otázce zajištění žalobce. V tomto rozsahu krajský soud nebyl zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu žádným způsobem vázán, a proto setrval na již vyřčeném právním názoru, že tato námitka nebyla důvodná. Před SDEU stále probíhá řízení o předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, tohoto znění: „*Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení?*“ (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz). Stanovisko o aplikovatelnosti nařízení Dublin III v těchto věcech krajský soud setrvalé zaujímal v řízeních o žalobách proti rozhodnutí o zajištění cizince až do účinnosti novely zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., ode dne 18. 12. 2015, která problém vyřešila legislativní cestou, a proto nemá důvod svůj právní názor změnit ani v posuzované věci.

K argumentaci uvedené ve druhém žalobním bodě krajský soud rovněž odkazuje na odůvodnění obsažené v prvotním rozsudku. Ani zde krajský soud neshledal důvod pro změnu svého právního názoru stran namítaných důvodů. Z relevantních pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná postupně vyloučila jiné možnosti zajišťovacích prostředků, které by eventuálně podle zákona o pobytu cizinců mohly přicházet v úvahu. Je očividné, že v případě, že by žalobce byl na svobodě, nebude setrvávat na území ČR a bude pokračovat v cestě do Německa, což výslovně uvedl i při výsledku. Krajský soud proto nesouhlasí s tím, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné či nezákonné, neboť podmínky pro užití institutu zajištění byly v tomto ohledu jednoznačně naplněny.

Ohledně třetího žalobního bodu, jehož se též zejm. týkal závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, krajský soud dospěl k následujícímu závěru. Ve svém nedávném rozsudku vyneseném v obdobné věci ze dne 31. 8. 2016, č.j. 33 A 66/2015-69, se krajský soud při jednání zabýval toutéž skutkovou situací (tzn. otázkou potenciality předání cizince do Maďarska na základě vyhodnocení statistik za období září – říjen 2015), přičemž vycházel z citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu a provedl dokazování předloženými listinami žalované, které dokumentovaly jednotlivé případy předávání cizinců do Maďarska v tomto období. Z provedeného dokazování vyplynulo, že v měsíci srpnu byly uskutečněny v obvodu Krajského ředitelství Jihomoravského kraje dva transfery do

Maďarska, a to dne 3. 8. 2015 (státní příslušník Pákistánu) a dne 26. 8. 2015 (státní příslušník Irácké republiky). Dále z provedeného dokazování vyplynulo, že v měsíci září 2015 proběhlo v obvodu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje šest transferů do Maďarska (dne 1. 9. 2015 dva státní příslušníci Syrské arabské republiky, dne 2. 9. 2015 další dva státní příslušníci Syrské arabské republiky a dne 3. 9. 2015 dva státní příslušníci Bangladéšské lidové republiky). Ze statistiky Ministerstva vnitra za srpen 2015 vyplývá, že do Maďarska byl předán jeden cizí státní příslušník třetí země, ze statistiky za měsíc září 2015 pak vyplývá, že do Maďarska bylo předáno devět cizinců ze třetích zemí. Další dokazování již krajský soud neprováděl.

Krajský soud vzhledem k naprosté totožnosti statistických údajů vycházel z výsledků tohoto dokazování i v předmětné věci. Především pak krajský soud obecně uvádí, že chápe právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu jako určité doplnění či korekci názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož je třeba zkoumat otázku potenciality předání cizince. Klíčovým je dále závěr, že pro zodpovězení otázky potenciality není možno vycházet pouze z veřejně dostupných statistik Ministerstva vnitra. Krajský soud tedy ve smyslu závazného pokynu Nejvyššího správního soudu provedl dokazováním listinami z jiných správních řízení o přemístění cizinců, z nichž především jednoznačně vyplývá, že statistika Ministerstva vnitra za období měsíce srpna 2015 neodpovídá skutečnosti, neboť minimálně ve správním obvodu Krajského ředitelství policie ČR Jihomoravského kraje byli předáni dva cizí státní příslušníci do Maďarska, ačkoliv tato statistika uvádí pouze jednoho předaného cizince. Dále je třeba poukázat na to, že v měsíci září 2015 bylo v předmětném obvodu Policie ČR předáno prokazatelně šest cizinců do Maďarska. Je zřejmé, že v průběhu měsíců srpen 2015 a září 2015 úspěšnost transferů do Maďarska prokazatelně vzrostla, přičemž se dále zvyšovala v důsledku hromadného transferu cca 40 osob do Maďarska v listopadu 2015. Krajský soud ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu již nepovažoval za vhodné poměřovat počet prokázaných transferů s počtem podaných žádostí o přijetí cizince zpět, neboť tato metoda byla označena Nejvyšším správním soudem za nesprávnou interpretaci statistických dat. Z provedeného dokazování tedy výsledně plyne, že transfery do Maďarska v rozhodném období měsíců srpna a září 2015 probíhaly, byť v řádu jednotek předaných osob. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo proto možno předpokládat, že žalobce může být úspěšně předán do Maďarska. Z uvedených důvodů je tedy námitka, že v době zajištění žalobce nebylo potenciálně pravděpodobné, že žalobce bude předán do Maďarska, nedůvodná.

K poslednímu žalobnímu bodu, kde žalobce namítal nepřijatelnost svého vydání do Maďarska z důvodu existence systematických nedostatků v právní úpravě azylového řízení, krajský soud uvádí následující. V prvé řadě krajský soud poukazuje na svůj dříve konzistentně zastávaný právní názor (viz k tomu např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2016, č.j. 33 A 69/2016-33, dále také ze dne 18. 7. 2016, č.j. 33 A 81/2016-24), že „řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců (např. řízení o povinnosti opustit území) či v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (typicky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Základním specifikem tohoto řízení je jeho rychlost a bezodkladnost rozhodování, kterážto neumožňují provádění složitějšího dokazování. Je třeba reflektovat, že účelem řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As

79/2010 – 150, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv.“ Nicméně krajský soud nepřehlédl, že v mezidobí Nejvyšší správní soud vyslovil ohledně otázky zkoumání problému systematických (či systémových) nedostatků v azylovém řízení v Maďarsku nový právní názor, a to ve svém rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č.j. 1 Azs 91/2016 – 27, v němž Nejvyšší správní soud zejména v bodech 18 a 19 odůvodnění uvedl, že „...Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

Jakkoliv byl tento právní názor vyřčen při přezkumu správního rozhodnutí o zajištění, které bylo vydáno mnohem později než napadené rozhodnutí v nyní posuzované věci, krajský soud chápe význam a smysl citovaného právního názoru tak, že povinnost zkoumat systematické nedostatky v azylovém řízení ve státu, do něhož má být zajištěný cizinec předán, tíží žalovanou s ohledem na množství a intenzitu indicií vedoucích k tomu, že by skutečně v daném státě mohly existovat systematické nedostatky. Lze konstatovat, že v případě Maďarska již v období září – říjen roku 2015 tyto indicie existovaly, jak ostatně žalobce tvrdil i dokládal odkazem na německou judikaturu správních soudů. Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je třeba považovat v otázce vyhodnocení existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná pouze povšechně uvedla, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a s touto zemí je vedeno řízení o předání dle nařízení Dublin III. Toto konstatování ovšem nijak nehodnotí indicie o přetíženosti maďarského azylového systému a právní úpravě azylového řízení, které jsou pro zodpovězení otázky existence systematických nedostatků klíčové. Kromě toho lze poukázat i na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č.j. 5 Azs 195/2016 – 22, jímž byla autoritativně shledána existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Ačkoliv se tento rozsudek vztahuje k problematice zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti, je třeba tento právní názor přiměřeně zohlednit i v řízení o zajištění cizince, neboť předání do Maďarska bylo účelem, pro který byl žalobce zajištěn.

Z uvedených důvodů krajský soud nemohl jinak než zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Ostatními námitkami žalobcem vznesenými v doplnění žaloby i v replice se krajský soud již pro nadbytečnost

nezabýval. Vzhledem k tomu, že žalobce se již dlouhou dobu nenachází v zajištění a je neznámého pobytu, není třeba ve věci dále rozhodovat, a proto krajský soud nevrátil věc žalované k dalšímu řízení a pouze napadené rozhodnutí opětovně zrušil.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení, které krajský soud vyčíslil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a které spočívají v šesti úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby ze dne 21. 10. 2015 (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky), sepsání repliky k vyjádření žalovaného ze dne 26. 10. 2015 (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky), doplnění žaloby ze dne 2. 11. 2015, vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného ze dne 11. 12. 2015 a dále účast při jednání dne 5. 11. 2015 v délce nepřesahující dvě hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) citované vyhlášky). Za každý z těchto úkonů právní služby náleží dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky žalobci náhrada nákladů v paušální částce 3.100,- Kč, tedy celkem 18 600 Kč. Dále krajský soud přiznal ke každému úkonu právní služby náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (tzn. 1800 Kč). Zástupce žalobce uplatnil nárok na přiznání náhrady cestovních výdajů, které činily podle předložené jízdenky na autobus na trase Praha – Brno částku ve výši 420 Kč (dvakrát jednosměrná jízdenka po 210 Kč). Zástupci žalobce dále vznikl nárok na náhradu za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 1 citované vyhlášky, a to za dobu celkem pěti hodin strávených na cestě k soudu a zpět, tzn. deseti půlhodin po 100 Kč, tedy celkem 1000 Kč. Celkem činí náhrada nákladů právního zastoupení žalobce částku 21 820 Kč bez DPH. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je registrovaným plátcem DPH, připočetl soud k odměně za právní zastoupení rovněž částku této daně v sazbě 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 26 402 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 22. září 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová